

การพัฒนาแบบแผนการดำเนินงานโครงการ To Be Number One เพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจ
และป้องกันปัญหาเสพติดของนักเรียนโรงเรียนสระพังวิทยาคม

Development of an Implementation Model for the 'TO BE NUMBER ONE' Project to
Strengthen Mental Immunity and Prevent Drug Abuse among Students at
Sraphang Wittayakhom School.

อุทัย เกลือสือไท^{1*}

Authai Kluesito^{1*}

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการในการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนสระพังวิทยาคม 2) พัฒนารูปแบบการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่มุ่งเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจและป้องกันปัญหาเสพติดของนักเรียน 3) ทดลองใช้รูปแบบที่พัฒนาขึ้นในบริบทสถานศึกษาจริง และ 4) ประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และประสิทธิผลของรูปแบบ กลุ่มเป้าหมายประกอบด้วยผู้บริหารสถานศึกษา ครู แกนนำนักเรียน และผู้แทนภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และประสิทธิผลของรูปแบบ ซึ่งผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (IOC ระหว่าง 0.80–1.00) และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.94 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า 1) การดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ยังมีข้อจำกัดด้านความต่อเนื่องของการติดตามผล และการมีส่วนร่วมอย่างทั่วถึง 2) รูปแบบที่พัฒนาขึ้นภายใต้แนวคิด MIND Model และกระบวนการ PDCA ครอบคลุมองค์ประกอบหลัก 7 ด้าน และสามารถนำไปใช้ได้จริงในบริบทโรงเรียน 3) การทดลองใช้รูปแบบส่งผลให้นักเรียนมีความรู้ ทักษะชีวิต ทศนคติ และพฤติกรรมในการป้องกันตนเองจากปัญหาเสพติดเพิ่มขึ้น และ 4) รูปแบบมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และประสิทธิผลในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.75, S.D. = 0.10) โดยด้านการนำไปใช้ได้จริงและความเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}$ = 4.80, S.D. = 0.45)

คุณูปการเชิงวิชาการของงานวิจัยนี้ คือ การนำเสนอรูปแบบการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ในลักษณะการบริหารจัดการเชิงระบบที่เชื่อมโยงการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจกับการป้องกันปัญหาเสพติดอย่างเป็นองค์รวม ซึ่งช่วยยกระดับการศึกษางาน TO BE NUMBER ONE จากการรายงานเชิงกิจกรรมไปสู่การพัฒนารูปแบบเชิงแนวคิดที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้และขยายผลในสถานศึกษาอื่นได้

คำสำคัญ : โครงการ TO BE NUMBER ONE การพัฒนารูปแบบการดำเนินงาน ภูมิคุ้มกันทางจิตใจ การป้องกันปัญหาเสพติด

Received : 16 พฤศจิกายน 2568

Revised: 21 มกราคม 2569

Accepted : 6 กุมภาพันธ์ 2569

¹ โรงเรียนสระพังวิทยาคม สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ, Sraphangwittayakhom School, under the Chaiyaphum Provincial Administrative Organization

*Corresponding Author : kauthai360@gmail.com

ABSTRACT

The objectives of this research were to: 1) study the current situation, problems, and needs in the implementation of the TO BE NUMBER ONE project at Sapang Witthayakhom School; 2) develop an operational model for the TO BE NUMBER ONE project aimed at enhancing mental immunity and preventing drug problems among students; 3) field-test the developed model within an actual educational context; and 4) evaluate the appropriateness, feasibility, and effectiveness of the model. The target group consisted of school administrators, teachers, student leaders, and representatives from relevant network partners. The research instruments included questionnaires, interview forms, and evaluation forms for appropriateness, feasibility, and effectiveness, which were validated for content validity (IOC ranging from 0.80–1.00) with a questionnaire reliability coefficient of 0.94. Data were analyzed using descriptive statistics, including percentage, mean, standard deviation, and content analysis.

The findings were as follows: (1) the implementation of the TO BE NUMBER ONE project still faced limitations in terms of continuous monitoring and comprehensive stakeholder participation; (2) the developed model, based on the MIND Model and the PDCA cycle, comprised seven key components and was practically applicable within the school context; (3) the implementation of the model resulted in improvements in students' knowledge, life skills, attitudes, and self-protective behaviors against drug abuse; and (4) the overall appropriateness, feasibility, and effectiveness of the model were rated at the highest level ($\bar{X} = 4.75$, S.D. = 0.10), with practical applicability and usefulness for project implementation receiving the highest mean scores ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.45).

The scholarly contribution of this study lies in proposing a system-based operational model for the TO BE NUMBER ONE project that integrally links mental immunity enhancement with drug abuse prevention. This model advances the study of the TO BE NUMBER ONE project beyond activity-based reporting toward a conceptual and managerial framework that can be adapted and extended to other educational contexts.

Keywords: TO BE NUMBER ONE Project, Development of Implementation Model, Mental Immunity, Drug Abuse Prevention

บทนำ

ปัญหาเสพยาเสพติดและปัญหาสุขภาพจิตในกลุ่มเยาวชนยังคงเป็นประเด็นสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตและการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ของประเทศอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาซึ่งอยู่ในช่วงวัยที่มีความเปราะบางทางอารมณ์และจิตใจ มีความเสี่ยงต่อพฤติกรรมเสี่ยงและการเข้าไปเกี่ยวข้องกับสารเสพติดได้ง่าย

(สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ, 2564) รัฐบาลไทยจึงกำหนดให้การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดเป็นวาระแห่งชาติ โดยมุ่งเน้นการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจและทักษะชีวิตของเยาวชนผ่านกระบวนการเรียนรู้และกิจกรรมสร้างสรรค์ (โครงการ TO BE NUMBER ONE, 2566)

ในขณะเดียวกัน หลักฐานเชิงประจักษ์สะท้อนว่า ปัญหาสุขภาพจิตของนักเรียนไทยมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น จาก

แรงกดดันด้านการเรียน การเปลี่ยนแปลงทางสังคม และผลกระทบจากสถานการณ์โควิด-19 โดยพบว่านักเรียนมัธยมศึกษามีความเครียด ภาวะซึมเศร้า และความวิตกกังวลในระดับที่ต้องได้รับการดูแลอย่างเหมาะสม (กรมสุขภาพจิต, 2560; องค์การพัฒนาแห่งมหิดล, 2565) งานวิจัยหลายฉบับชี้ว่า การขาดทรัพยากรทางจิตใจภายใน เช่น ความภาคภูมิใจในตนเอง และการขาดระบบสนับสนุนทางสังคม เป็นปัจจัยสำคัญที่เชื่อมโยงกับปัญหาสุขภาพจิต และพฤติกรรมเสี่ยงในเยาวชน (นวลจิรา จันระลักษณะ และคณะ, 2558; วรณคล เชื้อมงคล และคณะ, 2564)

โครงการ TO BE NUMBER ONE ภายใต้พระดำริของทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ถือเป็นกลไกสำคัญของประเทศในการป้องกันปัญหาเสพติดในกลุ่มเยาวชน โดยมุ่งเสริมสร้างค่านิยม ทักษะชีวิต และการมีส่วนร่วมของนักเรียนผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ และเครือข่ายแกนนำในโรงเรียนและชุมชน อย่างไรก็ตาม งานวิจัยและรายงานที่เกี่ยวข้องสะท้อนว่า ความสำเร็จของโครงการมิได้ขึ้นอยู่กับกิจกรรมเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องอาศัยระบบการบริหารจัดการที่มีโครงสร้างชัดเจน การมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่องของผู้เกี่ยวข้อง และการประเมินผลที่เป็นระบบและนำไปสู่การพัฒนาได้จริง (สำนักงานโครงการ TO BE NUMBER ONE, 2557)

แนวคิดการบริหารเชิงระบบ (Systems Management) ของ Bertalanffy (1968) ซึ่งมององค์กรเป็นระบบที่ประกอบด้วยปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลลัพธ์ที่เชื่อมโยงกันอย่างมีพลวัต สามารถนำมาประยุกต์ใช้เป็นกรอบในการพัฒนารูปแบบการดำเนินงานโครงการในสถานศึกษา เพื่อเพิ่มความเป็นระบบ ความต่อเนื่อง และความยั่งยืนของการดำเนินงาน โดยเฉพาะในบริบทโรงเรียนที่มีข้อจำกัดด้านทรัพยากร

โรงเรียนสระพังวิทยาคม สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ แม้มีการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE อย่างต่อเนื่อง แต่ยังประสบข้อจำกัดด้านความเป็นระบบของการบริหารจัดการ การติดตาม ประเมินผล และการสร้างความรู้สึกรับรู้เป็นเจ้าของของนักเรียน

ส่งผลให้การพัฒนาแกนนำเยาวชนและการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจยังไม่บรรลุผลอย่างเต็มศักยภาพ

ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงมุ่งพัฒนา รูปแบบการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่มีลักษณะการบริหารจัดการเชิงระบบ สอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษา และเชื่อมโยงการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจกับการป้องกันปัญหาเสพติดอย่างเป็นองค์รวม เพื่อยกระดับการดำเนินงานโครงการจากการจัดกิจกรรมเชิงปฏิบัติไปสู่การใช้รูปแบบเชิงแนวคิดที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้และขยายผลในสถานศึกษาอื่นได้อย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐาน สภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการในการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนสระพังวิทยาคม
2. เพื่อพัฒนารูปแบบการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจและป้องกันปัญหาเสพติดของนักเรียน
3. เพื่อนำรูปแบบการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจและป้องกันปัญหาเสพติดพัฒนาขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนสระพังวิทยาคม
4. เพื่อประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และประสิทธิผลของรูปแบบการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจและป้องกันปัญหาเสพติดที่พัฒนาขึ้น.

การทบทวนวรรณกรรม

จากการทบทวนเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า การดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ในสถานศึกษาส่วนใหญ่ มุ่งเน้นการจัดกิจกรรมนรณงค์ การให้ความรู้ และการประเมินผลในเชิงความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรมเป็นหลัก ขณะที่งานวิจัยเชิงพัฒนารูปแบบการดำเนินงานอย่างเป็นระบบยังมีจำนวนจำกัด โดยเฉพาะรูปแบบที่บูรณาการการบริหาร

เชิงระบบร่วมกับวงจรคุณภาพ PDCA เพื่อเสริมสร้าง ภูมิคุ้มกันทางจิตใจของนักเรียนอย่างยั่งยืน

แนวคิดการบริหารเชิงระบบ (System Theory) ชี้ให้เห็นว่า การดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพจำเป็นต้อง พิจารณาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กันทั้งด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลลัพธ์ โดยต้องมีการวางแผน การ ดำเนินงาน การติดตามประเมินผล และการปรับปรุงอย่าง ต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดวงจรคุณภาพ PDCA ของ Deming ที่เน้นการพัฒนาคุณภาพอย่างเป็นระบบและยั่งยืน

นอกจากนี้ แนวคิดการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทาง จิตใจของเยาวชนให้สามารถต้านทานพฤติกรรมเสี่ยงและ ปัญหายาเสพติด เน้นการพัฒนาทักษะชีวิต การคิดวิเคราะห์ การควบคุมอารมณ์ และการมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้องทุก ภาคส่วน ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่มุ่งสร้างค่านิยมและพฤติกรรมเชิงบวกให้ เกิดขึ้นในตัวนักเรียน

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าวสะท้อนให้ เห็นช่องว่างขององค์ความรู้ในการพัฒนารูปแบบการ ดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่มีโครงสร้าง ชัดเจน เป็นระบบ และสามารถนำไปใช้ได้จริงในบริบทของ สถานศึกษา งานวิจัยฉบับนี้จึงมุ่งพัฒนารูปแบบการ ดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE เพื่อเสริมสร้าง ภูมิคุ้มกันทางจิตใจและป้องกันปัญหาเสพติดของนักเรียน โรงเรียนสระพังวิทยาคม โดยใช้แนวคิดการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) เป็นกรอบในการ ดำเนินการ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R&D) มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนา รูปแบบการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจ และป้องกันปัญหาเสพติดของนักเรียนโรงเรียน สระพังวิทยาคม โดยดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1.รูปแบบการวิจัย

เป็นการวิจัยและพัฒนา (R&D) ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่

- 1) ศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการในการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE
- 2) พัฒนารูปแบบการดำเนินงานที่เหมาะสม
- 3) ทดลองใช้รูปแบบกับกลุ่มตัวอย่างใน โรงเรียน

4) ประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และประสิทธิผลของรูปแบบที่พัฒนาขึ้น

2. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ได้มาโดยการเลือก แบบเจาะจง (Purposive Sampling) ตามวัตถุประสงค์และ ขั้นตอนของการวิจัยเชิงพัฒนา (Research and Development) โดยกำหนดเกณฑ์ การคัดเลือกให้ สอดคล้องกับบทบาทและการใช้ข้อมูลในแต่ละขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ผู้บริหาร และครูผู้รับผิดชอบโครงการ TO BE NUMBER ONE ซึ่ง ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากผู้ที่มีบทบาทโดยตรงในการกำหนดนโยบายและ ดำเนินงานโครงการ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับสภาพ ปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการของสถานศึกษา

ขั้นที่ 2 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญและผู้เกี่ยวข้องในการ สนทนากลุ่ม จำนวน 12 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง จากผู้ที่มีความรู้ ประสบการณ์ และความเชี่ยวชาญด้านการ บริหารการศึกษา การพัฒนาโครงการ และการป้องกัน ปัญหาเสพติด เพื่อร่วมให้ข้อเสนอแนะในการพัฒนา รูปแบบการดำเนินงาน

ขั้นที่ 3 กลุ่มผู้เข้าร่วมทดลองใช้รูปแบบ จำนวน 70 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจงจากผู้ที่มีส่วนร่วมใน การดำเนินกิจกรรมของโครงการ TO BE NUMBER ONE อย่างต่อเนื่อง ได้แก่ ผู้บริหาร หัวหน้าฝ่าย ครู และนักเรียน แกนนำ เพื่อทดลองใช้รูปแบบในบริบทจริงของสถานศึกษา

ขั้นที่ 4 กลุ่มผู้ประเมินรูปแบบ จำนวน 5 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจงจากผู้ที่มีประสบการณ์ด้าน การบริหาร การศึกษา และการป้องกันปัญหาเสพติด

ทำหน้าที่ประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และ ประสิทธิภาพของรูปแบบที่พัฒนาขึ้น

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

1) แบบวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2) แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview)

3) แบบสอบถามและแบบประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และประสิทธิภาพของรูปแบบ

4) คู่มือการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่พัฒนาแล้ว

โดยเครื่องมือทั้งหมดผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.80–1.00 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.94

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน โดยการรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร รายงาน และการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อวิเคราะห์สภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการของการดำเนินงานโครงการ

2) การพัฒนารูปแบบ โดยการนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และออกแบบร่างรูปแบบการดำเนินงาน นำเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณา และจัดสนทนากลุ่มเพื่อประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบ

3) การทดลองใช้รูปแบบ โดยนำรูปแบบที่พัฒนาแล้วไปใช้จริงในกิจกรรม หน่วยการเรียนรู้พิษภัยของสารเสพติด (TO BE NUMBER ONE) กับกลุ่มเป้าหมาย

4) การประเมินผลรูปแบบ นำแบบประเมินผลรูปแบบโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มาประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และประสิทธิภาพของรูปแบบ โดยผู้บริหาร ครู และผู้เกี่ยวข้อง

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลเชิงคุณภาพ วิเคราะห์โดยใช้ การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อสังเคราะห์ประเด็นสำคัญจากเอกสาร การสัมภาษณ์ และการสนทนากลุ่ม

ข้อมูลเชิงปริมาณ วิเคราะห์โดยใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อประเมินระดับความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และประสิทธิภาพของรูปแบบ โดยใช้เกณฑ์การแปลผลตาม (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนารูปแบบการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจของนักเรียนโรงเรียนสระพังวิทยาคม โดยสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลศึกษาข้อมูลพื้นฐาน สภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการในการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนสระพังวิทยาคม

ผลการศึกษาเอกสาร ข้อมูลพื้นฐาน และการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า โรงเรียนสระพังวิทยาคมมีการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ในระดับ ดีมาก โดยมีความเข้มแข็งในด้านการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์และการส่งเสริมภูมิคุ้มกันทางจิตใจของนักเรียน อย่างไรก็ตามยังพบข้อจำกัดในด้านความต่อเนื่องของกิจกรรมและการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนอย่างทั่วถึง ผลการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาพบว่า ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จของโครงการ ได้แก่ การบริหารงานแบบมีส่วนร่วม การสร้างเครือข่ายสนับสนุนระหว่างโรงเรียน ครอบครัว ชุมชน และหน่วยงานท้องถิ่น ตลอดจนการบูรณาการกิจกรรมกับหลักสูตรการเรียนการสอน โดยใช้วงจรคุณภาพ PDCA เป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ ความต้องการหลักที่ปรากฏ ได้แก่ ความต้องการ รูปแบบการดำเนินงานที่ชัดเจน มีโครงสร้างและองค์ประกอบครบถ้วน เพื่อให้การดำเนินงานของโครงการเกิดประสิทธิภาพสูงสุดและสามารถขยายผลได้อย่างยั่งยืน

2. ผลการพัฒนารูปแบบการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจและป้องกันปัญหาเสพติดของนักเรียน

ผลการสังเคราะห์จากเอกสารและงานวิจัย รวมถึงการวิเคราะห์ข้อมูลภาคสนาม นำไปสู่การพัฒนา รูปแบบการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่มีประสิทธิภาพ ภายใต้ชื่อ “MIND MODEL” (Mental Immunity and Network-driven Development Model) โดยมีองค์ประกอบหลัก 7 ด้าน ได้แก่ 1) กลยุทธ์นำร่อง (Strategic Foundation) 2) วัตถุประสงค์ (Objectives) 3) กระบวนการดำเนินงาน (Strategic Process) 4) การมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง (Stakeholder Participation) 5) กิจกรรมเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจ (Mental Immunity Building) 6) ระบบเครือข่ายสนับสนุน (Collaborative Network System) 7) การประเมินผลและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง (Monitoring & Evaluation)

รูปแบบนี้ใช้หลักการบริหารเชิงระบบ (System-based Management) ควบคู่กับกระบวนการ PDCA (Plan-Do-Check-Act) เพื่อให้สามารถบริหารจัดการโครงการได้อย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับบริบทของโรงเรียน และมีความยืดหยุ่นในการปรับใช้

3. ผลการทดลองใช้รูปแบบการดำเนินงานโครงการ To Be Number One เพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจและป้องกันปัญหาเสพติดของนักเรียนโรงเรียนสระพังวิทยาคมพัฒนาขึ้น ไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนสระพังวิทยาคม

พบว่า การดำเนินงานโครงการมีลักษณะเด่น 5 ประการ คือ การบูรณาการองค์ความรู้กับกิจกรรมจริงที่สะท้อนปัญหาเสพติดในชีวิตประจำวันของนักเรียน การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้นักเรียนคิด วิเคราะห์ และลงมือทำด้วยตนเอง การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ทั้งครู ผู้ปกครอง ชุมชน และนักเรียน การใช้ข้อมูลจริงจากบริบทโรงเรียนในการออกแบบกิจกรรมการสร้างระบบติดตามและพัฒนาอย่างต่อเนื่องหลังสิ้นสุดกิจกรรม การทดลองใช้รูปแบบดำเนินการ โดยใช้หลักการ

บริหารเชิงระบบ (System Theory) ร่วมกับวงจรคุณภาพ PDCA (Plan-Do-Check-Act) ในการขับเคลื่อนกิจกรรมพบว่า โรงเรียนสามารถดำเนินการได้อย่างเป็นระบบ มีการจัดอบรมและกิจกรรมสร้างภูมิคุ้มกันทางใจอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้นักเรียนแกนนำ TO BE NUMBER ONE มีพัฒนาการที่โดดเด่นทั้งด้านความรู้ ความเข้าใจ และพฤติกรรมเชิงบวก ผลการประเมินโครงการ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1. ผลการประเมินโครงการ

ด้าน ที่	รายการ	N = 70		ความหมาย
		$\bar{X}$	S.D.	
1	ด้านการออกแบบและความเหมาะสมของโครงการ	4.83	0.38	มากที่สุด
2	ด้านการดำเนินโครงการและการมีส่วนร่วม	4.77	0.42	มากที่สุด
3	ด้านผลลัพธ์ของโครงการต่อผู้เรียน	4.75	0.43	มากที่สุด
	เฉลี่ยรวม	4.78	0.41	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.78, S.D. = 0.41) พิจารณา เป็นรายข้อพบว่า คะแนนเฉลี่ยด้านการออกแบบและความเหมาะสมของโครงการอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.83, S.D. = 0.38) รองลงมา คือ คะแนนเฉลี่ยด้านการดำเนินโครงการและการมีส่วนร่วม ($\bar{X}$ = 4.77, S.D. = 0.42) ส่วนคะแนนเฉลี่ยด้านผลลัพธ์ของโครงการต่อผู้เรียนต่ำสุด คือ ($\bar{X}$ = 4.75, S.D. = 0.43)

4. ผลการประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และประสิทธิผลของรูปแบบการดำเนินงานโครงการ To Be Number One เพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจและป้องกันปัญหาเสพติดของนักเรียนโรงเรียนสระพังวิทยาคมที่พัฒนาขึ้น

ผลการประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และประสิทธิผลของรูปแบบการดำเนินงานโครงการ To Be Number One เพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจและป้องกันปัญหาเสพติดของนักเรียนโรงเรียนสระพังวิทยาคมที่พัฒนาขึ้น ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการประเมินการใช้รูปแบบการดำเนินงาน

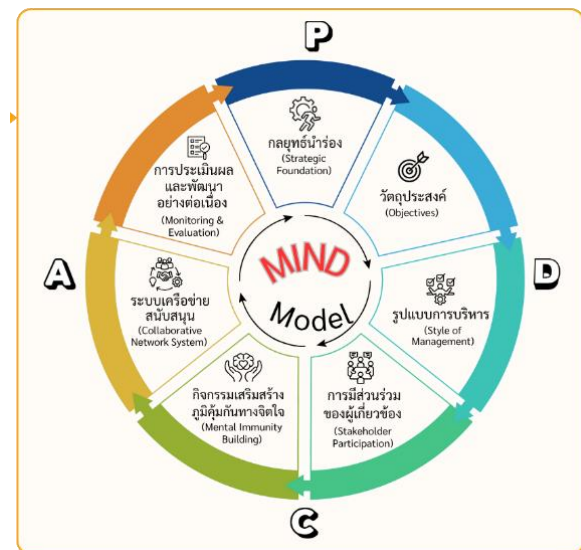
รายการ	N = 5		ความหมาย
	$\bar{X}$	S.D.	
1.รูปแบบฯ มีความสอดคล้องกับแนวทางการดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE	4.60	0.55	มากที่สุด
2. รูปแบบฯ สามารถนำไปใช้ได้จริง	4.80	0.45	มากที่สุด
3. เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE	4.80	0.45	มากที่สุด
4. องค์ประกอบของรูปแบบฯ	4.60	0.55	มากที่สุด
5. ขั้นตอนรายละเอียดของรูปแบบฯ	4.60	0.55	มากที่สุด
6. การวัดประเมินผลรูปแบบฯ	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.67	0.48	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 พบว่า การใช้รูปแบบการดำเนินงานโครงการ To Be Number One เพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจและป้องกันปัญหาเสพติดของนักเรียนโรงเรียนสระพังวิทยาคม ระดับความเหมาะสมในการนำรูปแบบฯ ไปใช้ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.67, S.D. = 0.48) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน สูงที่สุด คือ รูปแบบฯ สามารถนำไปใช้ได้ และเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงาน TO BE

NUMBER ONE ($\bar{X}$ = 4.80, S.D. = 0.45) รองลงมา คือ รูปแบบฯ มีความสอดคล้องกับแนวทางการดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE, องค์ประกอบของรูปแบบฯ, ขั้นตอนรายละเอียดของรูปแบบฯ และ การวัดประเมินผลรูปแบบฯ ($\bar{X}$ = 4.60, S.D. = 0.55)

ทั้งนี้ แม้ผลการประเมินส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุดเกือบทุกตัวแปร ซึ่งสะท้อนถึงความเหมาะสมและประสิทธิผลของรูปแบบที่พัฒนาขึ้น อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยตระหนักว่าผลลัพธ์ดังกล่าวอาจได้รับอิทธิพลจากลักษณะของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับโครงการ รวมถึงการใช้เครื่องมือประเมินในลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งมีแนวโน้มให้คะแนนในเชิงบวกสูง การตีความผลจึงควรพิจารณาร่วมกับข้อมูลเชิงคุณภาพและบริบทของการดำเนินงาน เพื่อสะท้อนผลลัพธ์อย่างรอบคอบและสมเหตุสมผล

สามารถนำเสนอรูปแบบได้ดังนี้

ภาพที่ 1 รูปแบบการดำเนินงานโครงการ To Be Number One เพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจและป้องกันปัญหาเสพติดของนักเรียนโรงเรียนสระพังวิทยาคม

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่า การดำเนินงาน

โครงการ TO BE NUMBER ONE ของโรงเรียนสระพังวิทยาคมมีลักษณะของการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง โดยใช้วงจรคุณภาพ PDCA เป็นกรอบหลักในการขับเคลื่อนงาน และให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของผู้บริหาร ครู นักเรียน และชุมชนอย่างเป็นรูปธรรม จุดเด่นสำคัญคือการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์ที่มุ่งเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจของผู้เรียน เช่น กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน และค่ายทักษะชีวิต ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการตัดสินใจ การปฏิเสธ และการจัดการอารมณ์ ผลดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ Deming (1994) ที่ระบุว่าการพัฒนาองค์กรอย่างยั่งยืนต้องอาศัยกระบวนการบริหารเชิงคุณภาพที่ต่อเนื่อง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทพรมิ่งสมุทรมิ่ง (2562) ที่พบว่าโรงเรียนซึ่งประสบความสำเร็จในการดำเนินงาน TO BE NUMBER ONE มักใช้ PDCA เป็นกลไกหลักในการวางแผน ดำเนินงาน ติดตาม และพัฒนาโครงการอย่างเป็นระบบ

อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษายังพบข้อจำกัดด้านระบบติดตามและประเมินผลที่ยังขาดความเป็นระบบ และการเชื่อมโยงกับภาคีเครือข่ายภายนอกที่ยังไม่ชัดเจนเพียงพอ ซึ่งสะท้อนความจำเป็นของกลไกการประเมินเพื่อการพัฒนา ผลการวิจัยในประเด็นนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Stufflebeam (2003) ในโมเดล CIPP ที่เน้นว่าการประเมินต้องเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาโครงการ และสอดคล้องกับงานของ ฉวีวรรณ รักแก้ว (2562) ที่ชี้ว่าการขาดระบบประเมินผลอย่างต่อเนื่องเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อความยั่งยืนของโครงการ นอกจากนี้ ความต้องการของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องยังสะท้อนให้เห็นว่า รูปแบบการดำเนินงานควรมีความชัดเจน ยืดหยุ่น และสามารถปรับใช้ได้ตามบริบทท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Fullan (2001) ที่มองว่าการพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษาจะเกิดผลอย่างแท้จริงเมื่อทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อน และสอดคล้องกับงานของ มานพ ไซยสันต์ (2565) ที่เน้นบทบาทของชุมชนในการสนับสนุนการดำเนินงานระดับโรงเรียน

ผลการพัฒนารูปแบบการดำเนินงานโครงการที่พัฒนาขึ้น มีลักษณะเป็นระบบบริหารที่ชัดเจน ประกอบด้วย

ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต โดยประยุกต์ใช้แนวคิด MIND Model ร่วมกับวงจร PDCA เป็นกลไกการบริหารเชิงคุณภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Daft (2012) และ Stufflebeam (2003) ที่ให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์บริบทและทรัพยากรเป็นฐานของการพัฒนาองค์กร ทั้งนี้ องค์ประกอบหลักทั้ง 7 ด้านของรูปแบบ ได้แก่ กลยุทธ์ นำร่อง วัตถุประสงค์ที่ชัดเจน รูปแบบการบริหาร การมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง กิจกรรมเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจ ระบบเครือข่ายสนับสนุน และการประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ทำหน้าที่เชื่อมโยงกันเป็นกลไกเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Mintzberg (1994) ในด้านการกำหนดกลยุทธ์ Bandura (1997) ในด้านการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง และ Bryson (2004) ในด้านการจัดการเชิงเครือข่าย

ผลการทดลองใช้รูปแบบในโรงเรียนสระพังวิทยาคม พบว่าภาพรวมของการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด แสดงให้เห็นว่ารูปแบบที่พัฒนาขึ้นสามารถนำไปใช้ได้จริงและสอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษา โดยเฉพาะด้านการออกแบบและความเหมาะสมของโครงการ ซึ่งสะท้อนถึงความชัดเจนของวัตถุประสงค์และกิจกรรมที่ตอบสนองเป้าหมายของโครงการ TO BE NUMBER ONE ได้อย่างเป็นรูปธรรม ผลดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ Deming (1993) ที่เน้นการพัฒนาอย่างต่อเนื่องผ่านกระบวนการวางแผน ปฏิบัติ ตรวจสอบ และปรับปรุง ในขณะที่ด้านการมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้องสะท้อนพลังของการขับเคลื่อนแบบมีส่วนร่วม ซึ่งตรงกับแนวคิดของ Fullan (2001) ที่ระบุว่า การเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาที่มีความยั่งยืนต้องเกิดจากความร่วมมือของทุกภาคส่วน

สำหรับผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน พบว่า นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ และพฤติกรรมในการป้องกันตนเองจากยาเสพติดดีขึ้น แม้ว่าการเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรมจะต้องอาศัยระยะเวลาและความต่อเนื่อง แต่ผลที่เกิดขึ้นสะท้อนให้เห็นถึงการพัฒนาภูมิคุ้มกันทางจิตใจอย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Trilling และ Fadel (2009) ที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะชีวิตในศตวรรษที่ 21 และแนวคิดของ Vygotsky (1978) ที่เน้นการเรียนรู้

ผ่านประสบการณ์ตรงและการมีส่วนร่วมในการลงมือปฏิบัติจริง

ผลการประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และประสิทธิผลของรูปแบบอยู่ในระดับมากที่สุด แสดงให้เห็นว่ารูปแบบที่พัฒนาขึ้นมีศักยภาพในการนำไปประยุกต์ใช้ในบริบทอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิด System Theory ที่มุ่งเน้นการบริหารจัดการองค์ประกอบภายในระบบให้เกิดความสมดุล และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐวุฒิ เมฆฉาย (2563) และ ภัทรวิดี ผดุงเวียง (2561) ที่เน้นว่าการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่มีประสิทธิภาพต้องประกอบด้วย โครงสร้างที่ชัดเจน การมีส่วนร่วม และการประเมินผลอย่างต่อเนื่อง

โดยสรุป รูปแบบการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ที่พัฒนาขึ้นมีความครบถ้วนทั้งในเชิงทฤษฎีและเชิงปฏิบัติ สามารถเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจและป้องกันปัญหาเสถียรของนักเรียนได้อย่างเป็นรูปธรรม และมีศักยภาพในการใช้เป็นต้นแบบสำหรับสถานศึกษาอื่นที่มีบริบทใกล้เคียงกันได้อย่างเหมาะสมและยั่งยืน

งานวิจัยนี้มีคุณูปการเชิงวิชาการโดยนำเสนอรูปแบบการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ในลักษณะการบริหารจัดการเชิงระบบ ที่บูรณาการแนวความคิดการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจกับการป้องกันปัญหาเสถียรอย่างเป็นองค์รวม ภายใต้กรอบแนวคิด MIND Model และวงจรคุณภาพ PDCA ซึ่งช่วยยกระดับการเรียนการสอน TO BE NUMBER ONE จากการรายงานผลเชิงกิจกรรมไปสู่การพัฒนาแบบเชิงแนวคิดที่มีโครงสร้างชัดเจนสามารถนำไปใช้จริงและขยายผลในบริบทสถานศึกษาอื่นได้ นอกจากนี้ รูปแบบที่พัฒนาขึ้นยังเป็นแนวทางเชิงปฏิบัติที่เชื่อมโยงนโยบายกับการดำเนินงานในระดับโรงเรียนอย่างเป็นระบบ อันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการบริหารโครงการป้องกันยาเสพติดในสถานศึกษาอย่างยั่งยืน

การวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดบางประการ ได้แก่ ประการแรก กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหาร ครู และนักเรียน

แกนนำที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการโดยตรง ซึ่งอาจส่งผลให้การประเมินมีแนวโน้มให้คะแนนในระดับสูง ประการที่สอง การประเมินผลส่วนใหญ่เป็นการประเมินเชิงความคิดเห็น โดยไม่มาตราช่วนประมาณค่า ซึ่งอาจยังไม่สะท้อนการเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรมของนักเรียนในระยะยาว และประการที่สาม การดำเนินการวิจัยอยู่ในบริบทของโรงเรียนเพียงแห่งเดียว ทำให้การสรุปผลอาจมีข้อจำกัดในการอ้างอิงไปยังบริบทสถานศึกษาอื่น ดังนั้น การตีความผลการวิจัยควรพิจารณาพร้อมกับบริบทและข้อจำกัดดังกล่าวอย่างรอบคอบ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

การวิจัยครั้งต่อไปควรมุ่งเน้นการติดตามผลในระยะยาว เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรม และสุขภาวะทางจิตของนักเรียนภายหลังเข้าร่วมโครงการ TO BE NUMBER ONE ทั้งในด้านการเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรมและจิตสังคม

นอกจากนี้ ควรขยายขอบเขตการศึกษาไปยังสถานศึกษาที่มีบริบทแตกต่างกัน เช่น โรงเรียนขนาดเล็ก โรงเรียนในเขตเมือง และโรงเรียนเอกชน เพื่อเปรียบเทียบความเหมาะสมและประสิทธิผลของรูปแบบในแต่ละบริบท และนำไปสู่การพัฒนาแนวทางการดำเนินงานที่สามารถประยุกต์ใช้ได้อย่างกว้างขวางและยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

- กรมสุขภาพจิต. (2560). รายงานสถานการณ์สุขภาพจิตวัยรุ่นไทย. กระทรวงสาธารณสุข.
- จันทร์ผ่อง สมุทรผ่อง. (2562). การพัฒนารูปแบบการบริหารงานทูป็นัมเบอร์วันสู่ความเป็นเลิศของโรงเรียนวัดจันทราวาส (ศุขประสารราษฎร์) จังหวัดเพชรบุรี. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.)
- จิตติมา ก้านจักร. (2556). การมีส่วนร่วมในการบริหารงานโครงการ TO BE NUMBER ONE ของคณะกรรมการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE จังหวัดขอนแก่น. (วิทยานิพนธ์ปริญญาสาธาณสุขศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น).
- ฉวีวรรณ รักแก้ว. (2562). การเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โดยใช้กลยุทธ์ "KONDEE MODEL" โรงเรียนหาดสำราญวิทยาคมปีการศึกษา 2561-2562 (รายงานการวิจัย) ตีพิมพ์ : โรงเรียนกันตังพิทยากร
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 10). สุวีริยาสาส์น.
- ภัทรวดี ผดุงเวียง. (2561). การพัฒนารูปแบบโครงการ TO BE NUMBER ONE เพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจของเยาวชน. วารสารครุศาสตร์ปริทัศน์, 5(2), 85-99.
- มานพ ไชยสันต์. (2565). การพัฒนารูปแบบการบริหารงานทูป็นัมเบอร์วัน สู่ความเป็นเลิศ ด้วยหลักการมีส่วนร่วมโรงเรียนบ้านเดื่อวิทยาคม องค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ. วารสารวิชาการสถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิกสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 8(3), 603-616
- โรงเรียนสระพังวิทยาคม. (2566). รายงานสรุปผลการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE โรงเรียนสระพังวิทยาคม. โรงเรียนสระพังวิทยาคม.
- สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ. (2564). รายงานสถานการณ์ปัญหายาเสพติดและแนวทางการป้องกันในกลุ่มเยาวชน. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2560). แนวทางการประเมินคุณภาพการศึกษา. กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานโครงการ TO BE NUMBER ONE. (2557). คู่มือการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE. สำนักงานโครงการ TO BE NUMBER ONE.
- สำนักงานโครงการ TO BE NUMBER ONE. (2566). แนวทางการดำเนินงานโครงการ TO BE NUMBER ONE. สำนักงานโครงการ TO BE NUMBER ONE.
- องค์การพัฒนาแห่งมหิดล. (2565). ผลการสำรวจสถานการณ์สุขภาพจิตนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยมหิดล.
- Bandura, A. (1997). *Self-efficacy: The exercise of control*. W. H. Freeman.
- Bertalanffy, L. von. (1968). *General system theory: Foundations, development, applications*. George Braziller.
- Bryson, J. M. (2004). *Strategic planning for public and nonprofit organizations: A guide to strengthening and sustaining organizational achievement* (3rd ed.). Jossey-Bass.
- Daft, R. L. (2012). *Organization theory and design* (11th ed.). Cengage Learning.
- Deming, W. E. (1993). *The new economics for industry, government, education*. MIT Press.
- Deming, W. E. (1994). *The new economics for industry, government, education* (2nd ed.). MIT Press.
- Fullan, M. (2001). *The new meaning of educational change* (3rd ed.). Teachers College Press.

Mintzberg, H. (1994). *The rise and fall of strategic planning*. Free Press.

Stufflebeam, D. L. (2003). The CIPP model for evaluation. In T. Kellaghan & D. L. Stufflebeam (Eds.), *International handbook of educational evaluation* (pp. 31–62). Kluwer Academic Publishers.

Trilling, B. and Fadel, C. (2009). *21st century skills: Learning for life in our times*. Jossey-Bass.

Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Harvard University Press.